

Piepers schillen

Marij, *activiteitenbegeleidster bij Proteion*

'Raad eens wat we gaan eten?', roep ik als de vrijwilligster met de volle boodschappentas binnenkomt. Ik heb meteen alle aandacht. Gezellig samen eten én meehelpen met koken, dat vinden veel deelnemers aan de dagbesteding het hoogtepunt van de dag. Meneer Thijssen pakt snel het schilmandje. Niemand kan zo secuur piepers schillen als hij. En als het aan hem ligt måg ook niemand anders de aardappels schillen. Samen met de vrijwilligsters verdeel ik de taken. Knap hoe de vrijwilligsters dat doen, met een grapje en veel tact. Precies zoals we dat bij Proteion willen. We laten iedereen in zijn waarde en helpen onze cliënten om elkaar te accepteren. Dat is in een groep mensen met dementie lang niet altijd eenvoudig.

Terwijl anderen de maaltijd voorbereiden, help ik mevrouw Smeets met het opzetten van haar breiwerkje. Er worden weer vrolijke kuikentjes gebreid voor de komende Pasen. Ik loop naar meneer Thijssen. Hij zit uit het raam te kijken. 'Vroeger zou ik met dit weer naar de visvijver gaan. Maar dat kan ik niet meer', zegt hij met spijt in zijn stem. 'Zou u dat wel willen?', vraag ik hem. 'Dat zou ik geweldig vinden', antwoordt hij. 'Dan probeer ik dat te regelen', beloof ik. En ik neem me voor om straks, tijdens het rustuurtje, de contactgegevens van de visclub op te zoeken. Er is vast iemand die hem af en toe mee wil nemen. Zo kunnen we zijn wereld weer wat groter maken.

Ik geef meneer Thijssen een arm en samen lopen we naar de eettafel. 'Het ruikt weer heerlijk,' zegt hij. 'Weet je Marij, ik eet nergens zo lekker als hier.' Ik glimlach om zijn compliment. Zou hij weten dat het vandaag complimentdag is?

Daarom is het mijn Proteion.